

Öğrenciye 4 bin TL, vurgundan 2,17 milyar



Öğünü 55 TL'den 35 bin sene GSÜ'de öğle yemeği yenilir.

Eski Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı ve AKP Genel Başkan Yardımcısı **Fatma Betül 'So-yan' Kaya**, fon skandalında halkın cebinden toplamda **2,17 milyar TL** çaldı. Galatasaray Üniversitesi'nin akademisyen ve idari kadro maaşları, ısıtma, elektrik, su, internet ve diğer tüm giderleri dahil yıllık toplam devlet ödeneği **1 milyar 468 milyon 878 bin TL**. Yani tek bir vurgunla çalınan para, GSÜ'nün koca bir yıllık tüm masraflarını tek başına karşılıyor. Üstelik üniversitenin bütün giderleri kapandıktan sonra geriye **701 milyon TL** para kalıyor.



28 bin öğrencinin 1 aylık **ÖZEL** yurt ücreti ödenebilir.



Bir türlü bitemeyen **Mühendislik Binamızdan** toplamda **2 adet** yapılır.

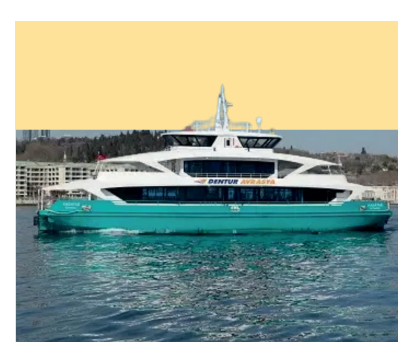
Biz öğrenciler barınma, beslenme ve ulaşım harcamalarını kuruşu kuruşuna hesaplayıp aylık 4 bin TL KYK bursuyla geçinmeye zorlanıyoruz. Peki, bu artan 701 milyon TL ile neler yapılabilir, geleceğimizden neler çalınıyor?



22 bin öğrencinin aylık **650 Euro'luk Erasmus hibesi** ödenebilir.



Kedilerimiz için **15 kiloluk mamalardan** tam olarak **215 bin paket** alınır.



Kaldırılan **GSÜ vapurundan 5 adet** alınır.



Genelde denk gelemediğimiz **tuvalet kâğıdından 2 milyon adet** alınır.

Öğrenciye açlık kampüsüne barikat

Temel beslenme hakkının ayrıcalığına dönüştüğü Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrenciler fahiş yemekhane zammına karşı iradelerini gösteriyor. Tek öğün bedeli 75 liradan 85 liraya yükselirken günlük beslenme gideri 240 liraya ulaşıyor. Kampüste günde üç öğün yemek yiyen bir öğrencinin aylık masrafı 7.200 lirayı bulurken 4.000 liralık KYK bursu bu maliyeti karşılamaktan çok uzak kalıyor.

Öğrenci Temsilciliği Kurulu (ÖTK) öncülüğünde 5 Ekim Pazartesi Kuzey Kampüs'te başlayan irade, öğrencilerin turnikeleri aşarak kendi yemek servisini sağlamasıyla görünürlük kazandı. Ertesi gün kampüse giren öğrencilerin karşısına beslenme haklarında iyileşme değil, kampüse yayılan çevik kuvvet ve polis barikatları çıktı. Buna karşın üniversitedeki kulüpler yayımladıkları ortak açıklamayla taleplerini dile getirdi; kayyum yönetim ise alışık olunan üzere meşru hak arayışındaki protestoculara dönük disiplin soruşturmaları başlattı.



turmaları başlattı.

Baskıya karşı geri adım atmayan öğrenciler, kapatılan kapılara karşılık kampüs bahçelerinde dayanışma masaları kurmaya başladı. Öğrencilerin kendi kolektif emekleriyle hazırlayıp dağıttığı yemekler, kampüsteki direnişin en somut simgesi haline geldi. Kayyum yönetim ise 9 Ekim tarihli açıklamasında maliyetin büyük bölümünün karşılandığını ve dar gelirli öğrencilere destek verildiğini savunarak öğrenci hareketini söndürmeye çalıştı.

Buna rağmen dönem başında yatırılması gereken üniversite içi bursların dahi hâlâ verilmemiş olması derin bir tezat yarattı. Temel haklarına erişimi engellenen Boğaziçi öğrencileri, üniversitelerinde söz hakkına sahip olabilmek için direnmeye devam ediyor. Ünlem Kolektifi olarak bu direnişi bir de Boğaziçili bir arkadaşımızdan dinledik:

"Üniversitemizde yemekhane zamları geçmişte yalnızca dönem başında yapılırken ilk defa geçen

ocak ayında ara zam ile karşılaştık ve bu tarihten itibaren üç ayda bir yemekhane fiyatlarına zam uygulanıyor. Yapılan uygulama sonucunda geçen sene 50 lira olan yemekhane ücreti şu an 80 liraya kadar çıkmış durumda. Yaşanan direnişi yalnızca son yemekhane ücretlerine tepki olarak görmek, meselenin asıl boyutunu gözden kaçırmak olur. Öğrenciler zaten kendilerine dayatılan yoksulluk düzeni içinde eğitimlerini sürdürmeye çalışıyor. Birçoğumuz okul masraflarımızı karşılayabilmek için çalışmak zorunda kalırken artık en temel hakkımız olan günlük üç öğünü dahi karşılayamıyoruz. Yemekhane bizim için dışarıda yemenin ucuz bir alternatifi değil, düzenli beslenebilmemizin tek yolu. Turnikelerden atlayan arkadaşlara karşılık yemekhanenin kapatılması, öğrencilerin içine itildiği ekonomik darboğazı gösteriyor. Buna karşılık dayanışma sofraları kurduk. Yönetim destekten söz etse de burslarımız hâlâ hesaplarımıza yatmış değil."

SON ÇÖZÜM: Gsü kedileri göreve!

Geçtiğimiz hafta perşembe günü okulda beklenmedik bir şekilde genelde çalışması için insafına kaldığımız internet bağlantımız kesildi, çoğu sınıfta projeksiyonlar aynı anda kapandı, bazıları bozuldu. Bu esrarengiz olaylar silsilesinin sebebi iddialara göre kabloları kemiren fareler olduğu dışında bir

bilgiye ulaşamadık. Okulumuzdaki kedi nüfusu düşünüldüğünde bu ihtimaldense idarenin beceriksizliği daha çok ihtimal dahilindedir. Geçmişte kampüs sayfalarımızda yer verdiğimiz sıvası dökülen tavanlarımız, yenilemelere rağmen hissedilebilir yüzeyi, sarı şeritleri eksik



olan kampüsün zemini gibi idarenin çeşitli ihmalkarlıklarına bir yenisi daha eklendi. İnternet

kesintisi ve dersler için gerekli bazı teknik ekipmanlarının çalışmaması derslerin işlenmesini felç etme seviyesine getirdi. Okulumuzda kesintisiz internet bağlantısına, depo olmayan bir spor salonuna, akmayan tavanlara, kulüp odalarına... Kısacası erişilebilir, güvenli kampüse sahip olmak hepimizin hakkı.

GSÜ Kedileri Takvimi'ne geri sayım başladı

Sokak Hayvanlarını Koruma Kulübü geleneksel 'GSÜ Kedileri Takvimi' için en tatlı kedi fotoğraflarını bekliyor!

Fotoğraf yarışmasına katılabilmek için kedilerin dış mekânda fotoğraf makinesi, telefon veya herhangi bir teknolojik aletle fotoğraflayarak istediğiniz sayıda fotoğrafı isminizle birlikte görseldeki karekodu okutarak drive dosyasına 12 Kasım'a kadar eklemeniz yeterli! Birinci seçilen fotoğraf sahibi için SHKK'nin sürpriz hediyeleri olacak.



'GSÜ Kedileri Takvimi yarışmasındaki fotoğraflarınızı QR okutarak yükleyebilirsiniz.'



Kampüste hak gaspına karşı 600 imza toplandı

Coşkun Kırca Binası'nın eksi birinci katında bulunan ve son beş yılda tam üç kez su basan tek spor salonumuz, altyapı sorunu çözülmek yerine bu sefer de depoya

dönüştürüldü. Öğrenciler olarak kamusal alanlarımızın daraltılmasına ve bu hak gaspına sessiz kalmadık. Kısa sürede kampüste 600 sıra arkadaşımızın

imzaları toplandı ve geçtiğimiz pazartesi günü Yiğit Okur binası önünden Rektörlüğe yürüdü. Yürüyüşün ardından imzalar Rektörlük binasında teslim edildi.



Çare sokağın sesi

Dünyanın dört bir yanında iktidarlar, halkın insanca yaşam taleplerine çözüm üretmez halde. Fransa'dan İspanya'ya ve Brezilya'ya, barınmadan eğitime ve seçim sonuçlarına kadar yaşanan krizler karşısında halk çözümü sokakta arıyor. Paris'te liseliler okullarının önüne barikat kurarken Madrid'de kiracılar Puerta del Sol'a çadırlarını yeniden dikeyiyor. Brezilya'da sandıktan hapisteki eski başkanın oğlu önde çıkıyor. Türkiye'de ise Saray rejimi, sandıkta kaybettiği belediyeleri hukuku hiçe sayarak yeniden ele geçirirken yandaşlarını zenginleştiriyor. Öğrenciye sağlıklı bir öğrenim, emekliye insanca bir yaşamı çok görüyor. Gazeteciye indirdiği yargı sopası, sıra yandaa gelince teğet geçiyor. Birbirinden uzak bu sahneler ayrı hikâyeler gibi duruyor. Oysa hepsi aynı noktada kesiyor: Bize gelecek vaat edemeyen bir düzen. Fark, bu düzene karşı sesin nerede ve nasıl yükseldiğinde. Peki bu sesler bize ne anlatıyor?

FRANSA'DA OKUL BAHÇESİNDEN SİÇRAYAN İSYAN

Liselilerin eşit, kapsayıcı ve güvenli bir eğitim talebiyle başladığı yerel eylemsellik, polis şiddetine ve medyanın

sansürüne rağmen toplumsal muhalefetin tüm bileşenlerini birleştirerek hükümete kimin iktidarda olduğunu gösteriyor. Kısa sürede üniversitelere, öğretmenlere, velilere, sendikalarla yayılan eylemler, birinci ayına yaklaşırken hükümetin sunduğu küçük tavizlere, okulları tatil etme hamlesine, 6 binden fazla gözaltıya ve çok sayıda yaralıya rağmen büyüdü. Peki Fransa'daki direniş bize ne öğretti? Bunun en net cevabı, elbette örgütlenme biçimleridir. Yerelden başlayan, gençliğin öncülüğünde ilerleyen, tüm kesimler ve sınıflarla birleşerek büyüyen bu direniş, kamuyunda 68 Mayıs'ını hatırlatacak kadar derinleşti. Bu hareket, birçok derdin dışavurumu olurken, halkın geniş ve ortak taleplerine alternatif yaratmayı başardı.

İSPANYA'DA BARINMA HAKKI MEYDANDA

Fransa'daki eğitim krizi tüm kesimlerin ortak mücadelesine sıçarken, İspanya'da benzeri bir durum barınma sorunuyla kendini gösterdi. Eylül 2026'da Madrid'de 87 yaşındaki Maricarmen Abascal'ın, fahiş kira artışı nedeniyle 70 yıldır yaşadığı evden polis zoruyla tahliye edilmesi, bireysel bir problemden toplumsal bir mücadeleye

dönüştü. 50'den fazla şehirde on binlerce insan sokağa döküldü, Kiracılar Sendikası öncülüğünde meydanlarda çadır kampları kuruldu ve sendikalar genel grev kararı aldı. Krizin kaynağında, barınmayı tekeline alan küresel yatırım fonları ve yetersiz kalan kamusal koruma var. Sánchez hükümetinin bu fonların konut almasını 2028'e kadar yasaklayan, zorla tahliyeleri 2030'a kadar durduran kararnamele sağ partilerce parlamentoda reddedildi ve Sánchez 29 Kasım'da erken seçime gidileceğini duyurdu. Sermayeyi karşısına tam anlamıyla alamayan sosyal demokrat hükümet, krize köklü bir çözüm üretmiyor.

BREZİLYA'DA DÜZENİ SAVUNAN GERİDE KALDI

Lula, başkanlık seçiminin ilk turunu yüzde 45,2 ile Flávio Bolsonaro'nun (yüzde 47) gerisinde tamamladı; ikinci tur 25 Ekim'de. Diktatörlüğe karşı sendikalardan doğan İşçi Partisi, yıllar içinde düzeni dönüştürmekten düzeni savunmaya geçti ve değişim talebini aşırı sağa bıraktı. 33 milyon seçmen sandığa hiç gitmedi.

YA BİZ NE YAPMALIYIZ?

Madrid'de evinden atılan tek bir emekli bir ülkeyi meydana döktü. Burada emeklinin yoksul-

luğu, öğrencinin yemekhanesi ve yurdu, gazetecinin davası, el konulan belediyeler ayrı ayrı yaşanıyor ve ayrı ayrı unutuluyor. İktidar da tam olarak bu ayrılıktan besleniyor: Her kesimi kendi derdine hapsediyor, sesini çıkararak yargıyla, YÖK'le, türlü aparatla tek tek susturuyor. Brezilya'da düzeni savunmaya çekilen sol sandıkta geriye düştü; burada da bize hâlâ sabredip bir seçim tarihini beklememiz söyleniyor. Böyle bir dünyada yaşamak istiyor muyuz? İstemiyorsak üç dersimiz var. Fransa'dan: okulun çatısından, yurdun fiyatından başlayan talep, emeklinin maaşıyla ve işçinin ücretiyle buluştuğunda büyüyor, baskı ise yalnız kalanı korkutuyor. İspanya'dan: öfke kalıcı bir örgüte dönüşmedikçe dağılıyor; fakülte meclisleri, öğrenci toplulukları, mahalle dayanışmaları bu yüzden önemli. Brezilya'dan: ne bir seçim tarihini ne bir kurtarıcıyı beklemek, değişim talebini kimseye bırakmamak. Eskiye dönüşü vaat eden bir muhalefet, gençlere gelecek vaat edemez. Barikat, çadır, sandık. Sandık kimin yöneteceğine karar veriyor; nasıl yaşayacağımıza ise ancak birlikte örgütlendiğimiz yerde biz karar verebiliriz.